

Comb a Hairy Doughnut Flat

FORORD

Fra sit atelier i Ry kigger kunstneren Carl Emil Jacobsen ud på en grusgrav. Et landskab hvor den vilde natur går i direkte karambolage med industrialiseringen. Et kritisk og brutalt møde der efterlader dele af landskabet omkring ham som gabende udgravnninger og åbne sår, og tillader et direkte kig ind i sedimentets lag og materiens kerne: det som jorden består af.

Det er fra dette landskabelige sår, at Carl Emil Jacobsens skulpturer begynder deres realisering, det er herfra, de får deres farver. Ved at indsamle sten, mineraler og jordtyper fra landskabet har Jacobsen over en årrække eksperimenteret med at udvinde farvepigmenter, der både kortlægger og formaliserer sedimentets palet.

For Jacobsen er naturens regenereringsprocesser og organiske foranderlighed en uendelig kilde til inspiration, og det, der danner grundlaget for skabelsen af hans voluminøse, grovkornede skulpturer: de er tvetydige og monstrøse, men også kærlige, humoristiske og afvæbnende. I tre forskellige konstellationer indtager disse skulpturer husets øverste etage i udstillingen *Comb a Hairy Doughnut Flat*.

Som én af O-Overgadens nye satsninger er denne lille publikation en af de første i en monografisk serie, der udkommer i relation til husets soloudstillinger fra 2021 og frem. I sin essens fokuserer serien på nye kunstneriske stemmer på den danske kunstscene og på at løfte disse ind i en bredere samtale og et større følgeskab, som de fortjener. Publikationsrækken udkommer både i bogform, hvor coveret består af en særlig, udfoldelig plakat, og i en online version, der kan downloades gratis i PDF-format og vil indeholde en ekstra sektion af dokumentationsbilleder fra udstillingen. Således er tanken, at publikationens indhold – som både er det kunstneriske udtryk og den udvidede samtale omkring dette – kan nå så mange som muligt.

Denne publikationsrække er muliggjort grundet generøs støtte fra Augustinus Fonden, som skal have en meget hjertelig tak. Publikationen er redigeret af Overgadens redaktør Nanna Friis, der med sikker hånd har eksekveret det kreative og redaktionelle overblik i tæt samarbejde med vores grafiske designere fra fanfare; Freja Kir og Miquel Hervás Gómez. En særlig tak skal lyde til Liv Sejrbo Lidegaard for hendes fine, bidragende essay om jorden og stedet og skabelsen i Carl Emil Jacobsens praksis og til Nanna Friis for hendes tekst, der zoomer ind på objekterne og bearbejdningen. Som altid også en varmt tak til hele teamet på Overgaden. Sidst, men i virkeligheden all erførst, en stor tak til Carl Emil Jacobsen for det inspirerende og ambitiøse samarbejde og ikke mindst den helstøbte udstilling.

Aukje Lepoutre Ravn,
interim leder, (O-O)VERGADEN

ZOOM

Nanna Friis

ÅBNINGER

At åbne sig, eller ikke at lukke sig fuldkommen i, er at lade noget af verden strømme igennem sin form: sin krop eller sit hoved eller sine støbte, modellerede, forarbejdede udtryk. Uden tvivl kan en sådan åbenhed være grænseoverskridende, være fyldt til randen af angst eller munde ud i en sorg: når du tillader nogen eller noget at komme bare en anelse indenfor, følger kontrollabet straks med. Men de behøver ikke ligne trusler, kontrollabene, de kan også ligne en tillid og en ømhed og en invitation.

Carl Emil Jacobsens skulpturer åbner sig igen og igen, for det meste kun en smule, men ved siden af det robuste og helstøbte i mange af hans figurer, findes åbningerne – så gennemgående og så organisk tilstede, at de føles som et princip eller et vilkår. Ligesom de er det i et menneske. Og ligesom i et menneske er åbningerne kontrollerede: noget meget menneskegenkendeligt og noget helt andet end mennesket mødes i Jacobsens skulpturer, når de tillader en lille adgang og alle mulige blikke indenfor, mens de samtidig står og er så hårde og afsluttede og bearbejdede, som kun ting kan være. Er ting og mennesker overhovedet hinandens modsætninger?

Tingene, disse tunge frugter af Carl Emil Jacobsens arbejde, står stille og ser ud som om, de kommer fra et landskab. De har landskabets generøse, aldrig arrogante, selvtilstrækkelighed. Men så åbner de sig mod os som noget, der også ånder eller vil tale, eller noget vi kan komme lidt ind i. Skulpturerne sprækker og huller og revner og kløfter, de kan ligne noget fra kroppe, fordi en krop som regel også er et landskab af åbninger. Hurtigst, mest umiddelbar er vel denne rute fra abstraktion til menneskekrop: ønsker mennesket ikke altid at se sig selv. Og åbningerne ser virkelig menneskelige ud nedenunder deres formet-hed. De tillader os at møde os selv i den

tilværelse, vi frem for alt er nødt til at dele med jorden, som var her før os, vil være her efter os. Sikke kort perioden er, hvor mennesker kan bruge, hvad der er i jorden til at lave ting, vi selv kan kigge på, ting der pynter og stiller spørgsmål, og sikke længe disse ting ligner, at de vil eksistere. Der er lidt evighed i Carl Emil Jacobsens åbninger, en fornemmelse af, at adgangen til skulpturerne har varet længe, og kan findes længe endnu.

Måske er det netop i værkernes åbninger, at mennesket er tættest på og længst væk fra dem. Jacobsens figurer minder ikke om mennesker, de ligner ikke mennesker, men deres sjældent tydelige ophav i den virkelighed vi, menneskerne og tingene, er fælles om, får dem alligevel til at vibrere lidt i deres objektro.

OVERFLADER

Alt det grove, der har banet vejen for, at det fine kan findes. At jorden må arbejdes igennem, før den kan dyrkes, at vi må bygge noget maksimalt funktionelt, før vi kan bygge noget maksimalt dekorativt. Afgrøder før gourmet, leret før kunsten. Denne kronologi har selvfølgelig utallige nuancer og afvigelser, og nogle af dem er Carl Emil Jacobsens arbejde. Grovheden er et mål i sig selv her, den findes i skulpturerne overflader, den sidder i alt det, der ligner korte veje fra materiale til objekt, men gennem det umiddelbart grove skinner en formfuldendthed. Arbejdet og kræfterne, men uvivlsomt også nænsomheden det kræver at forløse jorden og pigmentet i disse figurer, der ligner dekorative svar, ligeså meget som de ligner eksperimenter og spørgsmål. Det er netop i overfladernes grovhed, at naturens tilstedeværelse i Jacobsens værker forekommer synligt, men det er ikke den slags overflader, der lader til at dække over en tomhed. Den slags overflader der slet og ret er overflader. Snarere føles disse som åbne flader vendt udad mod den verden og de blikke, der møder dem, i forsøget på også at lade et indre blive synligt. At der er en sammenhæng mellem, hvordan skulpturerne tager sig ud, og hvad de faktisk består af –

ligesom sammenhængene mellem, hvordan et landskab ser ud, og hvad et landskab er. I Carl Emil Jacobsens omgang med landskabet, hans tilværelse midt i det og hans anvendelse af det, eksisterer både overfladerne og essensen: den organiske materialitet som nærmest damper fra objekterne er ydersidernes udtryk, ligeså meget som det er indersidernes væsen.

TYNGDER

Fundamentets vilkår – dets etymologi og natur og symbolik – har vel frem for alt rod i forestillingen om noget tungtvejende. Det grundlæggende, det tidligste, det nederste og stærkeste. At sandet og leret og gruset er tungt, når det samler sig i den helhed, som

Billeder: Mikkel Rahr Mortensen

Trykt i 250 eksemplarer

Oversættelse: Nanna Friis

Korrektur: Nanna Friis

Redaktør: Nanna Friis

Tekst: Liv Sejrbo Lidegaard, Nanna Friis, Aukje Lepoutre Ravn

et fundament vel altid må udgøres af. Det er fundamentet, der bearbejdes i Carl Emil Jacobsens værker, den bogstavelige undergrund drives frem nedefra og formes til ting, der også over jordoverfladen bærer tyngden i sig. Det, der er stort, vil vel som regel også ligne noget, der er tungt, og en del af Jacobsens skulpturer er store, de er robuste og dominerende på en arkitektonisk måde, men tyngden som stemning i udstillingsrummet virker ikke betinget af skala. Også de objekter, værker, materialeundersøgelser, som ikke fylder meget med deres fysiske omfang, har den slags bastante udtryk, der får kroppen til at føles let. Det ru og det rå er iboende såvel som synlige kvaliteter i skulpturerne, på tværs af størrelser vibrerer en slags stoisk tyngde i dem. Er tyngde ikke også nærmest et synonym for jordbundethed? Og virker denne synonyme betydning ikke indlysende, når det kommer til Jacobsens praksis?

Der må være akser mellem en håndgribelig tunghed, alle de hundredevis af kilo som er formet og transporteret og udstillet, og den jordbundne materialitet, der om noget karakteriserer Carl Emil Jacobsens arbejde. Disse akser findes, og når en skulptur skabt af jorden er stor og tung som et hus, mødes de måske i det perfekte kryds. Men de løber også mellem formsproget og pigmentet, mellem kroppens skrøbelighed og værkernes tyngde og kroppens tyngde og værkernes skrøbelighed. Mellem den metafysiske geometri og den fysiske undergrund og den manuelle bearbejdning, der er fundamental og allestedsnærværende, når man er et sansende menneske i verden.

GEN-BEfolkNINGEN

Liv Sejrbo Lidegaard

HVOR ER DET MULIGT

Hvor bliver kunsten til? I gamle lader, i søvnlose nætter, i forblæste vintre, døsige eftermiddage, ved små køkkenborde, i forladte butiksarkader, ivrige morgener, på kanten, hvor noget

ruinerne af en verden som bliver åbenbart: i ikke længere består.

I længslen efter noget andet og mere end det som findes. Når stedet har mistet sin funktion, træder det frem som sig selv.

Svalerne kliner redet under taget, flyver ind og ud gennem et hul i muren. Og i længslen efter materialerne: at lade dem udfolde sig. Er det en slags kærlighed, det, der udspiller sig mellem den som skaber, og det som bliver skabt? At grave noget ud af jorden. Ler, stov, mudder, sand. At forme en ting med hænderne. At lade den ligge og størkne. Puste liv i den.

På den måde få sig et mellemled, se det ligge mellem det menneskelige og det ikke-menneskelige, det tavse og det talende, det brugbare og det ubrugelige. En mindelse om en anden, mindre fremmedgjort måde at leve.

I sprækerne, hulrummene, det efterladte, der hvor ingen længere kommer, der hvor tidslerne blomstrer, der hvor ingen kigger hen, der hvor bygningerne ikke har nogen økonomisk værdi. Der hvor det er muligt at elske og værne om en ting, rent og uden bagtanker. Bygge den op, bugseren den rundt. En port, et sår, en åbning mellem indre og ydre, noget ødelagt, en udsigt.

PÅ KANTEN AF GRUSGRAVEN

Gården, hvor Carl Emil Jacobsens værker bliver til, ligger bogstaveligt talt på kanten af en grusgrav. Det er i Søhøjlandet, et højtliggende østjysk naturlandskab. Store skovklædte bakker, snoede

åer, store klare ferskvandssøer. Luften er tør og varm, den dufter af gran og græs. Vinden bruser gennem træerne, hiver i de lange græsser,

det blander sig med et andet brus, en klikken og summen og filen fra græshopper, bier, fluer, hvepse, det er højsommer, alt blomstrer, der er vild aktivitet. Insekternes lyde blander sig med endnu et lydspor, det er en lastvogn, der får fyldt sit læs, en gravko, der stikker grabben i jorden, sand der raslende løber gennem et rør. Og der er lyden af plastik, værkerne skal pakkes ind og sendes afsted, de sidste stykker flamingo skal samles og wrappes. Det er højsommer, alt blomstrer, alt skal ske lige nu.

Inden gården blev værksted, boede her en lastbilchauffør, som drak sig ihjel. Han boede i stuehuset, og fortabelsen, ensomheden findes der endnu, jeg ser motorvejen og lasten for mig, da jeg træder over dørtærsklen, det slutter aldrig. Rastepladserne, rækken af lygter, fartstriberne der flimrer forbi. Det store rat, det store læs. Der vil altid være flere ting, som kalder på at blive flyttet, ting der bliver dirigeret rundt i verden med små klik, bestil og afsend. Manden der, når han ikke sidder her med alkoholen, og hvad end den gør for ham, kører rundt med disse genstande i en lastbil. Der er noget umenneskeligt i det, måden han er spændt for. De lavloftede stuer, mørket på en vinterdag, lyset fra en bils forlygter, der fejer ind over væggen, når nogen kører forbi. Væggenes gullige savsmuldstapet bojer i kanten.

Inden lastbilchaufføren var det bønder, et ægtepar, som levede her, de dyrkede jorden, havde dyr i laderne, havde et liv her, så meget at passe og se til, skoven omkring dem, det selvopfyldende. Hun plantede haven til. Hun gjorde det godt, blomsterne springer stadig ud på forskellige tidspunkter, sommerfuglebuske, forvildede stauder, cikorier, en jasmin slynger sig om et stort æbletræ. Havde de, ægteparret, alt hvad de havde brug for her. Flyttede de sig kun sjældent. Det er ikke så længe siden, cirka to generationer. De liv, de levede her, var forankrede, så stærkt forankrede, at det er svært at begribe.

Jeg tænker ikke på det som stilstand, der sker altid noget, livet sker, hudens aldring og årstidernes vekselvirkning, et samspil, en bevægelse, en rytmie at falde ind i, være til i, det går mod døden uanset. Var de lykkelige eller led de, længtes de væk, følte de sig snydt, var de fuldkomne her, følte de sig hægtet af, glædede de sig over ikke at skulle leve i en verden, de så stikke af, de ikke forstod, glædede de sig over lysets fald over engen en sommerdag, bandede de over kvæget, når det ikke ville som dem, elskede de hinanden, eller var de snarere groet sammen, på en måde som umuliggør romantisk kærlighed. Hakkede de på hinanden, talte de sammen, når ingen andre var. Korte fjernsynet i baggrunden. Viftede de en flue væk fra en rugbrødsmad. Var de fuldkomne eller forstilte, måske en kombination. Ingen bor her længere, eller ingen mennesker bor her længere. Langs væggene

ligger en lille rand af muselorte, på panelet marcherer en række store skovmyrer målrettede frem. Det går mod vildnis nu.

I GRUSGRAVEN

For enden af blomsterengen starter skrænten, landskabet åbner sig, det fine sand ligger blotlagt i et kæmpe krater. Det er ikke en størrelse for mennesker. På bunden af krateret lidt tyrkist vand. Nogle jernstænger, en konstruktion, jeg ikke forstår, hvad skal bruges til. Sandet veksler mellem gult, rødt, gråt, det skrider og lægger sig i ørkenagtige folder. Maskinerne hjulspor, gravkøernes mærker ind i sandet. På den anden side bakkerne og skoven der fortsætter, fortører sig blåligt. Man kan se langt. I krateret ligger to store industribygninger, røg stiger op

Grafisk design: fanfare
Typograf: Glossy Magazine, Bold Decisions
Printet hos: Raddraier, Amsterdam

Carl Emil Jacobsen vil særligt takke: Lotte Helle-Valle,
Perille Taagard Dinesen, Hans Jacobsen

Udstillingen er produceret af: (O-O)VERGADEN

Publikationen er støttet af: Augustinus Fonden

Danmarks Nationalbanks Jubilæumsfond af 1968,
Beckett-Fonden, Den Hielmstierne Rosencroneiske Stiftelse,
Bodil Pedersen Fonden

fra dem, der hvor det fine sand bliver kørt hen. Det skal knuses og æltes, det skal samles og vædes.

Sandet er meget værdifuldt, fordi det er så fint, det findes kun her. Vi bruger det til fugemasse, spartel, grusgraven er en mine, ifølge beregningerne er der sand nok til at holde business kørende de næste hundrede år. Krateret er et sår i landskabet, en åbning, et møde mellem naturen som sig selv og naturen som ressource, en blotlæggelse af bakkernes indre, det løber ud, det løber gennem fingrene, det bliver samlet op og knust og kørt væk. Mødet mellem naturlandskabet og grusgraven er brutal, det er ikke kun sandet, der blotlægges, det er også vores verden. Sandet, sandet som bare er der, det skal blive til penge og køres afsted de næste hundrede år. Fugemassen, limen der holder sammen på den verden, vi lever i, at grave sandet op og sælge det, at tjene penge på det, sandet der bare er der. Bruge det til at bygge byernes bygninger op.

Den brug er en vold, der bliver begået mod landskabet. Der er en sorg og en omsorg for materialerne i Carl Emil Jacobsens værker. Værkerne vil en anden slags brug. I sandet findes forskellige farver. Rustrodt, gråt, gult. Pigmenterne danner mønstre i sandet, som danner strukturer i vinden. At bruge de farver der findes i landskabet til at udtrykke landskabet. At lade dem stå frem. Selv røre sine farver, træde ud over skrænten, ned i minen og finde dem direkte i grusgraven, det betyder også at springe grusgravens orden, den globaliserede verdens masseproduktion, finansernes virtuelle verden, at springe alt det over eller snige sig under, holde sig tæt ved jorden, gå rundt der og lede.

At samle pigmenterne og sprede dem udover en form. At bugseres rundt med store dele, svejse, rejse, samle. Det er med at få noget fra hånden. Det er med at holde varmen om vinteren i den utætte lade. På en forblæst vinterdag findes der en nærmest aggressiv melankoli i grusgraven. Jeg tror, værkerne vil en brug, hvor mennesket er prisgivet, underlagt jorden. Ikke beregning, ikke udnyttelse, men overlevelse, nydelse, æstetik, korn der knuses til mel, et brød der bages, et mirakel, et arbejde, der er en skønhed i det, noget menneskeligt.

REDSKABERNE

Det, der foregår, er mere nasty og mere ambivalent, end det, der normalt går for at være kærlighed. Skulpturerne kan forstås som en slags beholdere. Noget imploderer, men samler derefter sig selv op nedefra. Inde i beholderne findes læber, kon, mund, der er noget akavet over mellemrummene, de steder der bare er luft. Man er nødt til at boje sig på en ubekvem måde for at se efter. Der er noget middelalder over skulpturerne overflader, deres farver. Redskaber: en møllesten, en spand, et ritual.

Et dedikeret arbejde. En ydmyghed. Det arbejde hvor mennesket bringes i forbindelse med tingene, bruger dem. Bearbejdningen. Beholderne. En anden tid, en tid inden eller efter det industrielle samfund. En tid inden eller efter maskinerne. Når der ikke er nogen

anden sammenhæng, når det starter fra bunden med et menneske, der træder ud i en grusgrav, et menneske der står i en utæt lade og har brug for en måde at holde varmen. Nogle ting at bugserer. Det er ikke en forestilling om, at verden var bedre før, i sliddet, uligheden, elendigheden. Det er nødvendigheden og drømmen om en bedre måde at være på jorden nu, en bedre måde at interagere med tingene, materialerne, en måde at være menneskelige. Værkerne rummer en sorg, for var det nogensinde sådan. Og et håb fordi de i deres blotte eksistens beviser, at præcis det er muligt.

STUEHUSET BEFOLKET

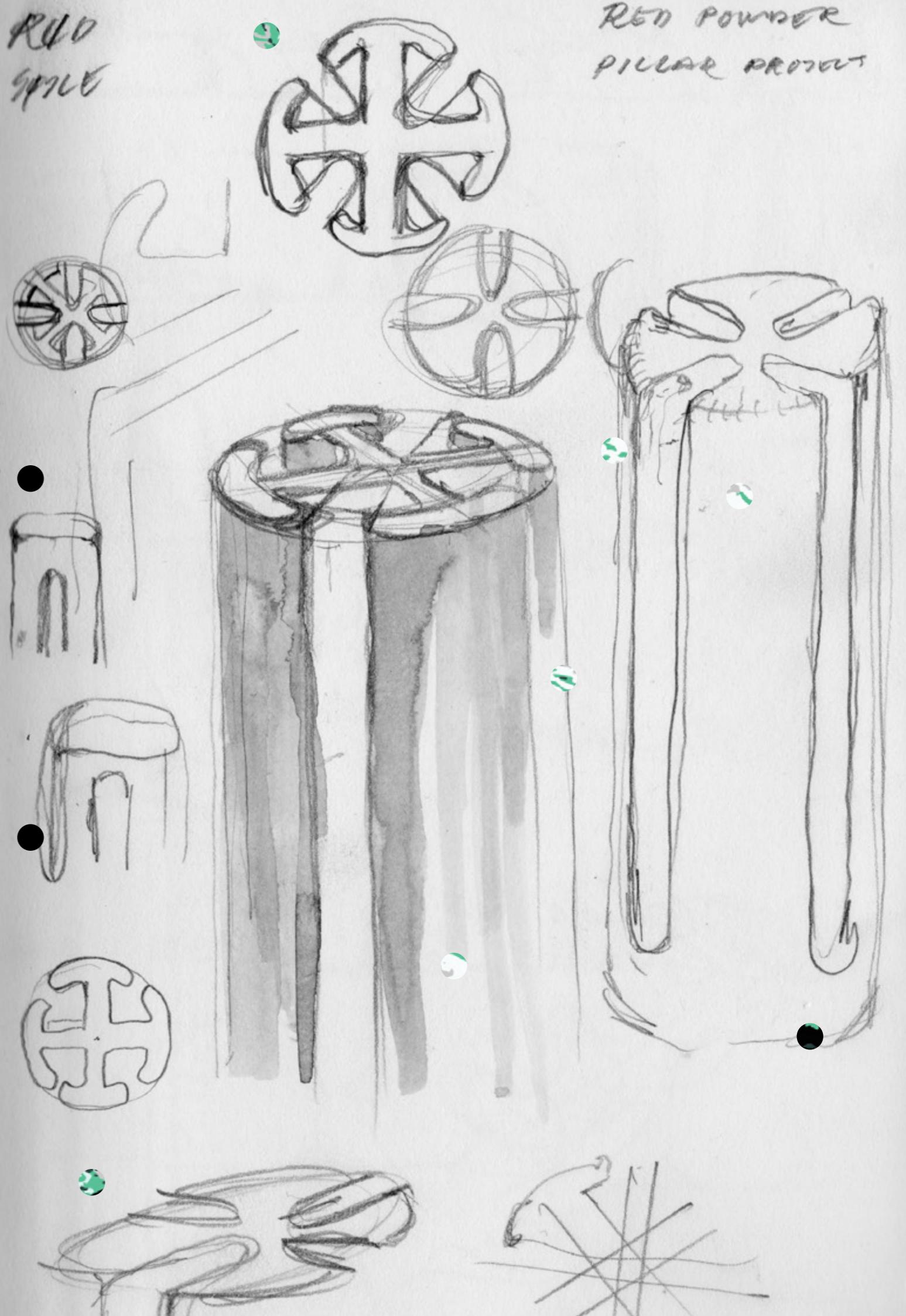
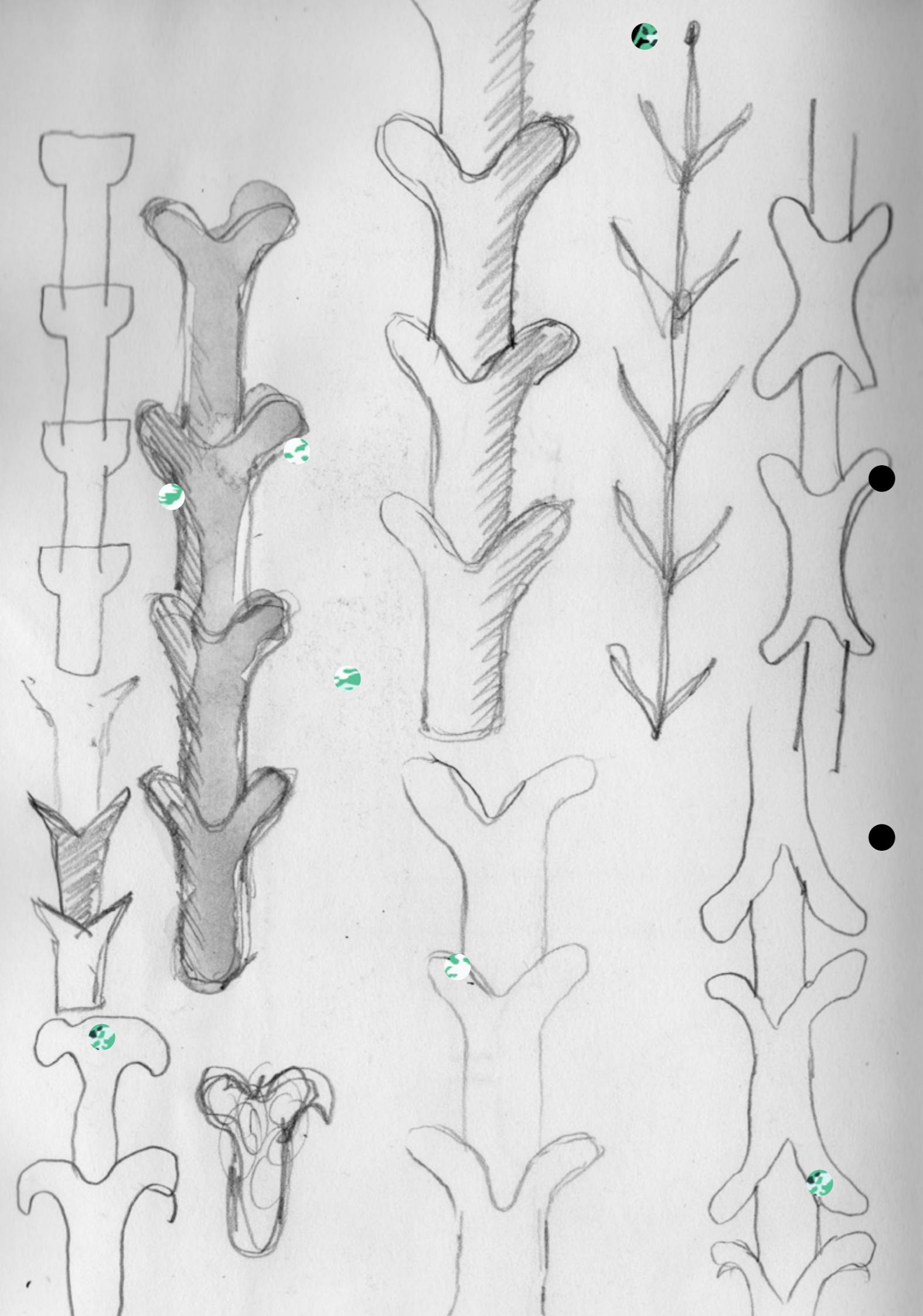
Der er et værk, som ikke ligner de andre. Måske er det ikke færdigt, måske er det netop ikke det, et værk. Det ligger direkte på den sandede jord i en af laderne. Den lade hvor der er et kæmpe hul midt i muren, en portal. En overgang mellem ydre og indre, udenfor det lyse og blomstrende, indenfor mørke, sandet jordgulv, store tagbjælker, øjnene der vænner sig til mørket, ikke-værket i hjørnet. Svalerne flyver ind og ud. Dette objekt består af strå, uld, blåt, beton og en halv ligusterhæk, som er bundet og bastet sammen i en form, der ligner en båd, en banan eller en fange. Der er hældt hvid kalk udover. Jeg ved ikke, hvad det er, og føler mig derfor nærmest trukket hen til det.

Den er ikke noget bestemt. Den er uhyggelig og meget værdifuld. Den er en proces, et eksperiment, den er noget, det er svært at blive færdig med, som måske ikke kan blive færdig. Vi bliver ved med at den ud af hovedet. Jeg kan ikke forstå den. Modsat de andre skulpturers hårde, rundede flader, modsat deres klart afgrænsede former, er denne strittende, skabt af kvas, en uklar, smertefuld overgang. Forskellige ting er stoppet ind, forsøgt bundet sammen, forskellige ting stritter ud, på kanten til at falde fra hinanden. Der er noget hjælpeløst, ømt og desperat over den. Måske er vi her i stadiet inden middelalderen, svalerede og stenalderbåd. Måske er vi her, helt i det umenneskelige, eller i noget endnu mørkere, menneskets ondskab. Den er uformidlet, den er levende, men kun akkurat. Den vil os noget, et smertens skrig.

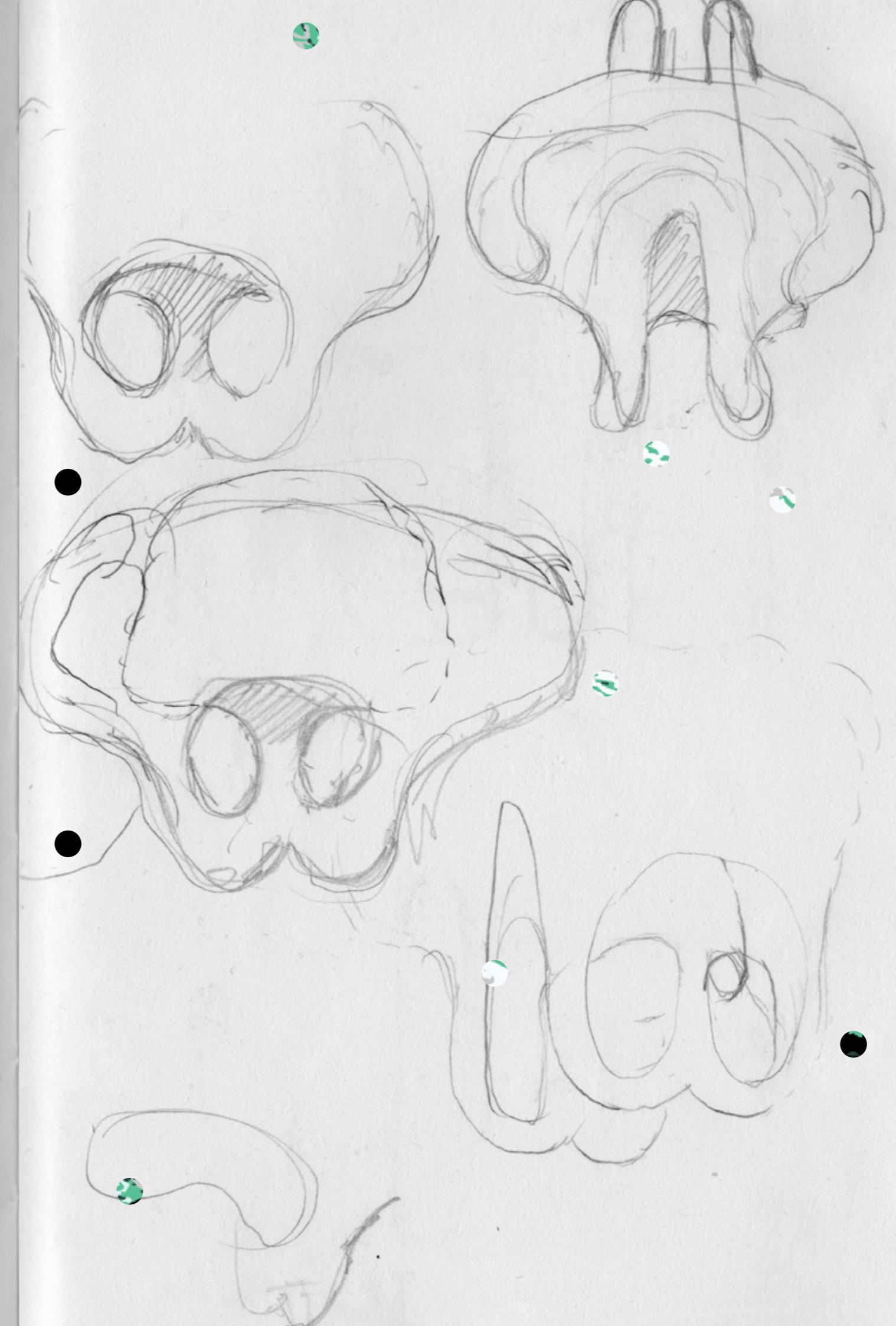
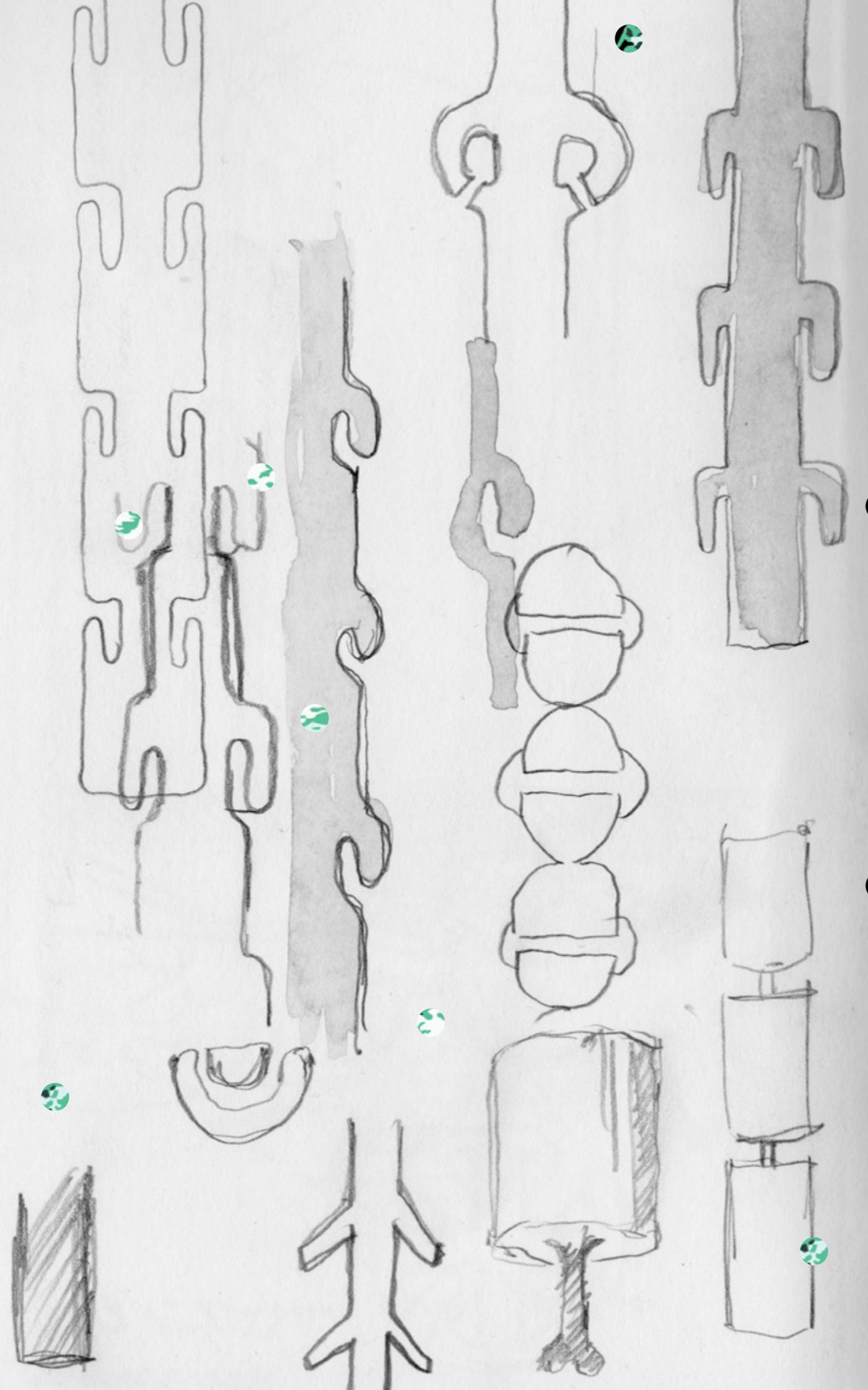
Der ikke bare er et, men flere, mange, det er ikke kun myrer og mus, der bebor det forladte stuehus. De vokser frem fra hjørnerne, objekterne, og har langsomt indtaget rummene, makabre og ømme væsner, hulter til bulter mellem hinanden. Et jernskelet. En forstørret bakterie eller et tusindben. En sten sat sammen af granit, træ og plastik, fint slebet. Et halvt bronzeæg. En kuppel af kviste. En rede. De taler sammen i det uovervågede. Det er et selskab, et efterliv, et forstadie til liv, tingene som det er umuligt at sige, hvad er. Som måske kan blive "noget", men kun hvis de får lov at stå sammen, i kraft af hinanden.

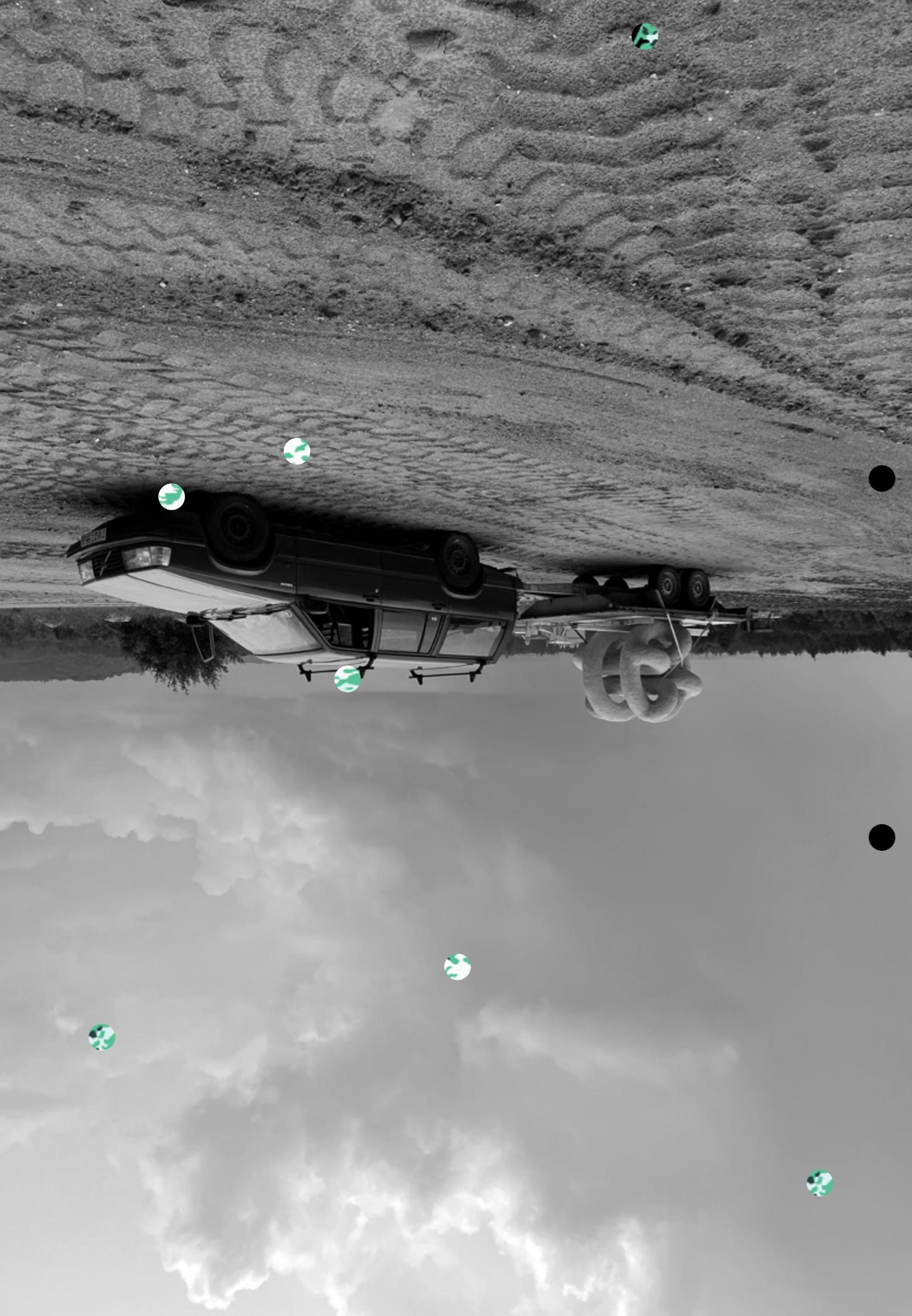

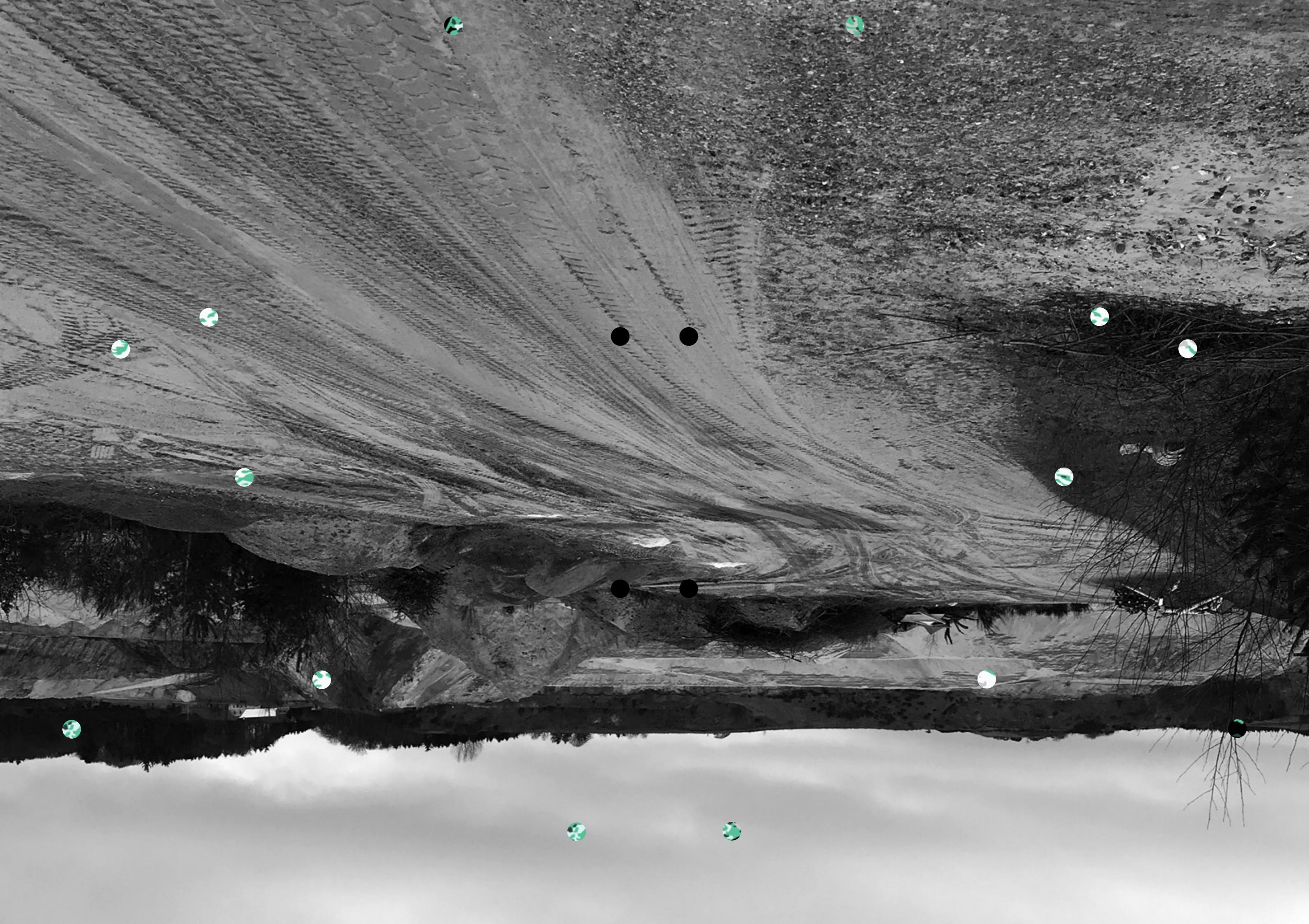

ZOOM

Nanna Friis

And the openings really do appear human-like underneath their shapedness. In a way, they allow us to meet ourselves in this existence that we, above all, share with the earth that was here before us, and will be here after us. So it is very short, this period of man using earth to make things we can look at, things that decorate and raise questions; while it is so very long, the period that these things disintegrate or disappear, a bit in their rarefied humans: they do not look like humans, but their rarefied sculptures are not reminiscent of actual Jacobsen's figures in the reality shared by humans and things, nevertheless make them vibrate a bit in their bodies: don't humans always wish to see themselves?

Carl Emil Jacobsen's sculptures open themselves up again and again, usually only a little, but next to the transgressiveness. It can be filled with anxiety or flow into grief; when you allow someone to let some of the world pour through your shape; to open oneself, or to not close oneself entirely, is to let some control immediately follows. But they do not need to look like threeds, these losses of control; a loss of control immediately follows. And just as in a human being, openings are controlled, present that they feel like a principle or a consistency, just as they are in a human being. Some thing very non-human meet in Jacobsen's sculptures when they allow himself mirror access and all kinds of gazes, every non-human meets in Jacobsen's sculptures when they look like human and something

work. The coarseness is its own objectivity; before we can build something highly functional cultivated; we must build something before it can be natural, this chronology has countless nuances and deviations, one of which is Carl Emil Jacobsen's work. These surfaces of the sculptures, sticks to everything, in the coarseness of the surfaces that nature's presence they look like experiments and questions. It is exactly in Jacobsen's works seems most visible, but these are surfaces. Rather, these feel like open areas facing out towards the world and the gazes that meet them, in an attempt to also unveil an inside. There is a connection between how a landscape looks and what a landscape are actually made of—just as there are connections between the surfaces appear and what they

and looking like decorative answers just as much as not the kinds of surfaces appear to be distinguishing between the kinds of surfaces that simply are empirical; the kinds of surfaces that simply are organic matterality almost nothing from the objects is an expression of their exteriors just as much as it is the essence of their interiors.

Carl Emil Jacobsen's sculptures have a kind of gravity, heavy and strong, and a foundation is a gathered ideas of something heavy. The essential, earliest, lowest, and strongest. Sand and clay and gravel are heavy when gathered and a foundation is a gathered ideas of something heavy. The essential, earliest, cracks and holes and splits and gaps in the sculptures towards us like something that also breathes or wishes never arrogant, self-sufficient. But then they open up landscape. They possess the landscapes' genetics; work, stand still and look like they emerged from a landscape even each other's contradictions?

Images: Mikkel Rahr Mortensen

Translation: Nanna Friis

Editor: Nanna Friis

Text: Liv Sejrø Lidegaard, Nanna Friis, Aukje Lepoutre Ravn

Printed in edition of 250 copies

Copy editing: Susannah Worth

What is big will probably always look heavy and some of Jacobsen's sculptures are heavy and also, above Earth's surface, carry a heaviness in them. A mood in the exhibition does not seem determined by scale, and those objects, works, and material studies that do not take up much space with their physical extent, have the kind of heavy expression that makes the body feel light. Rough and raw are some inherent differences sizes a stoic gravity vibrates across their as well as visible qualities of the sculptures within them. Is not gravity also a near synonym for earthed-ness? And does not this synonymy seem evident when it comes to Jacobsen's practice?

Carl Emil Jacobsen's sculptures openings have a kind of gravity that is very long, the period that these things

can look at, things that decorate and raise questions; while it is so very long, the period that these things

disintegrate or disappear, a bit in their rarefied

humans: they do not look like humans, but their rarefied

Jacobsen's figures in the reality shared by humans and things, nevertheless make them vibrate a bit in their

longer yet.

the sculptures has lasted for a long time and will last

Carl Emil Jacobsen's openings, a feeling that access to could potentially exist. There is a hint of eternity in this period of man using earth to make things we can look at, things that decorate and raise questions; this period of man using earth to make things we can look at, things that decorate and raise questions; while it is so very long, the period that these things

all, share with the earth that was here before us, to meet ourselves in this existence that we, above all, share with the earth that was here before us, and will be here after us. So it is very short, this period of man using earth to make things we can look at, things that decorate and raise questions; while it is so very long, the period that these things

• Come
• Harry
• Doug
• Hattie

This publication series has been made possible thanks to generous support from the Augustinus Foundation and the creative and editorial oversight of Overgadeen's editor Nanna Frits, alongside dedicated work by Freja Krik and Miquel Hervás Gómez, our graphic designers at fanfare. Special thanks goes to Livy Sjöbo Lüdiggaard for her poetic essay on earth, place, and creation in Carl Emil Jacobson's practice, and to Nanna Frits for her text zooming in on the artworks and their material essence. Overgaden team. And, last but also essentially yours, a sincere thank you to Carl Emil Jacobsen for the inspiring and ambitious collaboration and not least the beautiful exhibition.

AS one of O-Oergaden's new ventures, this publication is one of the first in a monographic series published in relation to Overgaden's solo exhibitions from 2021 onwards. In essence, this series focuses on new voices in the Danish art scene and on elevating these into a broader conversation and a larger following. Each edition in the series will be published both in print—with a special, grand fold-out poster as its cover—and as a free-to-download PDF version, including an additional full section of documentation images with the article. In this way, the hope is for both the artistic expressions and the expanded publications—by these means—surrounding conversations to travel as widely as possible.

It is from this landscape wound that Carl Emil Jacobsen's sculptures begin their realization, from where they get their colors. By collecting rocks, minerals, and different types of earth from this landscape, Jacobsen experiments with extracting pigments, a process that both both forms maps and formalizes the palette of the sediment.

For Jacobsen, nature's regenerative processes and organic changeability are an infinite source of inspiration, it is what form the basis for the creation of his voluminous, coarse-grained sculptures: ambiguous and monstrous but also loving, humorous, and diastrophic. In three different constellations, these sculptures occupy our top floor of in the exhibition *Comb A Hair* at Douglas Flat.

(O-O)VERGADEN
Overgaden neden vandet 17, 1414 København K,
overgaden.org

Carl Emil Jacobsen
Comb a Hairy Doughnut Flat
Exhibition period: 15.08.2021 – 10.10.2021

ISBN: 978-87-990772-6-7
EAN: 9788799077267